

POWROŹNIK (9) sb m

Oba o jasne.

sg N powroźnik (9). ◇ [V powroźniku. ◇ pl G powroźnik(o)w.]

Sł stp, Cn notuje, Linde XVIII – XIX w.

1. *Rzemieślnik wyrabiający powrozy; też ten, kto je sprzedaje; funarius Murm, Mymer¹, BartBydg, Calep, Cn; restio BartBydg, Mącz, Cn; sc(h)oenoplocus(-os) Mącz, Calep; restiarius Calep, Cn (9) : Funarius eyn feiler. Powroznik Restio idem Murm 183; Mymer¹ 14; Funarius, powroznyk BartBydg 61b, 131b; Restio, Powroźnik etc. Mącz 354a, 371c; Schoenoplocos – Powroznik. Qui funus torquet, quem Latini restionem appellant. Calep 953b, 442a, 918b.*

2. [*Ten, kto ma stryczek na szyi: (did) W tym Judasz przydzie, Piłat się obejrzy nań i rzecze. (-) A, witajże powroźniku, Nawierniejszy zwolenniku! Gdzieżeś podział Mistrza swego? [...] Prawda, iżeś się ty upił? A ten powróż na coś kupił? (-) [...] Koszulać to na śmierć moja, Bo ja już pewnie pokoja Nie będę miał, aż na szyję Powróż włożę DramStp II 361.*]

3. [*Zakonnik przewiązujący habit powrozem:*

W połączeniu szeregowym: onych rozłitnych máłfkárných larw/ ktore śnadź Komelius Agripá włáfnie w swoim káalendarzu położył/ od onych brodatzow/ onych powroźnikow/ onych fátznikow/ onych workownikow [...] / y thyle ich ná świcie może ználeść wymyflonych błaznow á kuglarzow/ á zaráżaczow łzkodliwych wiernego kołciołá Páńského WergerRej K3.]

Synonimy: 2. szubienicznik, szubieniec, wisielec.